

ΜΕΡΟΣ Α'

Με ευκαιρία τον 9ο Διαγωνισμό Δημόσιου Λόγου για τους μαθητές των Κοινοτικών σχολείων προχθές Κυριακή, είδαμε την καλή εικόνα της Κοινότητας-δασκάλας που διδάσκει τα παιδιά και εγγόνια μας τη γλώσσα των προγόνων τους και καλλιεργεί τους ελληνόψυχους τού αύριο, η ίδια Κοινότητα που με τεράστιο κόστος προβάλλει τον πολιτισμό μας, η Κοινότητα που φιλοξενεί ελληνικά ηλικιωμένους συμπαροίκους στο γηροκομείο της, η Κοινότητα που περισσότερα από 100 χρόνια τελospάντων υπηρετεί με πολλούς τρόπους την παροικία.

Την ερχόμενη Κυριακή, όμως, θα δούμε την άλλη εικόνα της Κοινότητας, διχασμένη, συγκρουσιακή, πληγωμένη και ταλαιπωρημένη από τα πάθη των παιδιών της που δεν εννοούν να μονιάσουν για να τη σηκώσουν στο ύψος των περιστάσεων. Θα δούμε ένα θλιβερό θέαμα ανθρώπων που δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τα προσωπικά τους από το συμφέρον τού φορέα που αγαπούν και υπηρετούν με πάθος σε μια κρίσιμη καμπή της μακρόχρονης ιστορίας του.

Αιτία το Μνημόνιο Συνεννόησης με την Αρχιεπισκοπή που υπέγραψαν εκ μέρους τού διοικητικού συμβουλίου της Κοινότητας ο Χάρης Δανάλης, ο Μιχάλης Τσιλίμος και ο Χρήστος Μπελέρχας; Όχι, βέβαια!

Την Κυριακή καθόμουν δίπλα στον Χάρη Δανάλη που άσπρισαν τα μαλιά της κεφαλής του μέσα στο κοινοτικό περιβάλλον προσφέροντας το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του για την προκοπή της Κοινότητας και διερωτώμουν πώς είναι δυνατόν να υπάρχει έστω ένας που ν' αμφισβητεί την αφοσίωση τού προέδρου στον ιστορικό φορέα και την κρίση του

Μυστήριο πράγμα η αλήθεια, βρε παιδί μου, όσο προσπαθούν να την κρύψουν με θάψιμο, αυτή "νάτη πετιέται από ξαρχής κι αντριεύει και θεριεύει" όπως τραγουδάει ο Μίκης.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΜΟΝΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΚΤΑΚΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Διαφωνίες ή προφάσεις;

ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΕΣ "ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ"

σαν ικανότατος δικηγόρος για να υπογράψει μια συμφωνία που θα ήταν ασύμφορη για την Κοινότητα. Το ίδιο θα έλεγα και για τον γραμματέα Μιχάλη Τσιλίμο άσχετα με τις όποιες ιδεολογικές ή κομματικές διαφωνίες που μπορούν να έχουν οι αντίπαλοί του. Μπορεί κάποιος ν' αμφισβητήσει ότι είναι πιστός στον κοινοτικό θεσμό και δεν θα υπέγραφε ποτέ μια ασύμφορη συμφωνία; 'Η μήπως δεν εμπιστεύονται τον Χρήστο Μπελέρχα;

Το γράφω και το εννοώ πως αν ξαφνικά ο Δανάλης, ο Τσιλίμος και ο Μπελέρχας πάθαιναν ομαδική παράκρουση και υπέγραφαν μια πραγματικά ασύμφορη συμφωνία, θα συμμαχούσα με τους διαφωνούντες και θα υποστήριζα τον αγώνα τους ν' ακυρωθεί.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί οι τρεις που υποστηρίζουν το Μνημόνιο Συνεννόησης που υποτίθεται ότι ξεπουλά την Κοινότητα επειδή -ας πούμε- δεν γνώριζαν τί υπέγραφαν. Λανθασμένοι είναι και η πλειοψηφία των ιστορικών στελεχών της Κοινότητας που υποστηρίζουν τη συμφωνία έστω

με τα όποια αρνητικά της και σωστοί οι λίγοι που προβλέπουν την "υποδούλωση" και καταστροφή τού ιστορικού φορέα;

Το θλιβερό της υπόθεσης είναι ότι και οι διαφωνούντες είναι άνθρωποι που υπηρέτησαν πιστά την Κοινότητα, πολλοί από αυτούς επιστήμονες, άνθρωποι που εκτιμώ σαν οικογενειάρχες που με το μόχθο τους ανάστησαν οικογένειες και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι για τα επιτεύγματα τα δικά τους και των παιδιών τους. Το τί πιστεύει ο καθένας δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου εφόσον δεν προσπαθεί να παραπληροφορήσει τα μέλη της Κοινότητας και την ομογένεια γενικότερα. Γι' αυτό θα είναι απαραίτητο αν δούμε την προσεχή Κυριακή την άσχημη εικόνα της Κοινότητας, όπως και στις γενικές συνελεύσεις για τη Συμφωνία της Αθήνας.

Οι διαφωνίες σε μια οικογένεια, σε μια δημοκρατία και σ' έναν μαζικό φορέα όπως την Κοινότητα δεν είναι μόνο αποδεκτές, αλλά και αναγκαίες όταν πρόκειται για αντιρρήσεις ουσίας που αφορούν

σε ορατούς και πραγματικούς κινδύνους, αλλά είναι απαράδεκτες όταν πρόκειται για κινδυνολογία, όπως συμβαίνει τώρα.

Καθώς πλησιάζει η μέρα της απόφασης αν θα συμφιλιωθεί η Κοινότητα με την Αρχιεπισκοπή και κατ' επέκταση θα επέλθει η ομόνοια στην παροικία, ακούω απίστευτες καταγγελίες που περισσότερο προσβάλουν αυτούς και αυτές που τις εκστομίζουν.

Οτι δήθεν δεν μπορεί να εμπιστευτεί η Κοινότητα τον Αρχιεπίσκοπο πως δεν θ' αποσύρει τους ιερείς του επειδή το έκανε ήδη δύο φορές. Αν είναι δυνατόν ν' ακούγονται τέτοια πράγματα που καμιά σχέση δεν έχουν με την ιστορική πραγματικότητα. Μήπως ο Αρχιεπίσκοπος... αποσκήρτησε από την Κοινότητα και απέσυρε τους ιερείς του, ή μήπως η Κοινότητα αποσκήρτησε από την Αρχιεπισκοπή και συνέβη το αντίθετο;

Η μήπως δεν συνέβη το πραγματικά απίστευτο για εκκλησιαστικά δεδομένα να προσφέρει επί 20 περίπου χρόνια ο Αρχιεπίσκοπος ιερείς στις Κοινοτικές εκκλησίες που ανήκαν στην Αυτοκέφαλο;

Ακούς ακόμη ότι η Κοινότητα θα χάσει την ανεξαρτησία της επειδή θα χρειάζεται τη συναίνεση τού Αρχιεπισκόπου για να πουλήσει εκκλησία της και όταν τους ρωτάς αν έχουν σκοπό να πουλήσουν κοινοτική εκκλησία το αρνούνται κατηγορηματικά. Ποιό είναι, λοιπόν, το πρόβλημά τους; Οτι δήθεν η Αρχιεπισκοπή δεν θα τους επιτρέψει να μεταφέρουν μια καρέκλα ή ένα τραπέζι από μια εκκλησία στην άλλη, ή να τοποθετήσουν τη φωτογραφία τού Λένιν σε κοινοτικές εκκλησίες; Τέτοια φαιδρά ακούμε και γεννάται το ερώτημα ποιός πραγματικά τα πιστεύει...

ΑΥΡΙΟ: Τα πραγματικά αίτια για την αντίδραση στη συμφιλίωση.

* Διαγωνισμός Δημόσιου Λόγου

Γιατί πάντα με συγκινούν οι μαθητές και μαθήτριες κάθε σχολικής ηλικίας που φοιτούν στα σχολεία της Κοινότητας και συμμετέχουν στο Διαγωνισμό Δημόσιου Λόγου που γίνεται τα τελευταία εννέα χρόνια; Η παιδική αθωότητα, ο ενθουσιασμός τους, η αγάπη τους για να μην πω λατρεία για τους γονείς, τον παππού και τη γιαγιά, τ' αδελφία, φίλους και τις δασκάλες τους; Για τη χαριτωμένη προφορά τους; Η για το πάθος τους για μια πατρίδα μακρινή που ίσως και να μην έχουν δει ακόμη;

Όλα μαζί σε κάνουν να μην χορταίνεις να βλέπεις και ν' ακούς αυτά τα παιδιά που ήδη έχουν σφραγίσει μέσα στην καρδιά τους κάθε τί ελληνικό, κάθε τί ωραίο. Αυτά είναι το μέλλον μας, έχουμε μπροστά στα μάτια μας το μέλλον της παροικίας και το αγνοούμε, το περιφρονούμε και θα αναφέρω ακόμη μια φορά την ερώτηση που έκανε πριν πολλά χρόνια ένα μικρούλι της στην κα Παρούλα Θέρμπαν: "Γιατί κυρία δεν μπορούμε να χορέψουμε με τα παιδάκια της Αρχιεπισκοπής;"

Ερώτημα από ένα παιδί που μέσα στον κόσμο της αθωότητάς του δεν μπορεί να καταλάβει γιατί δεν μπορεί να χορέψει και να γιορτάσει την εθνική γιορτή με τα άλλα ελληνάκια. Όταν καταλάβει αυτό το παιδί ότι οι "μεγάλοι" δεν το άφησαν επειδή τα άλλα παιδάκια ανήκαν στην Αρχιεπισκοπή ή στην Κοινότητα, θα μάς φτύσει και

θα μάς γυρίσει την πλάτη. Και καλά μάς κάνει, αφού δεν μπορούμε να το καταλάβουμε, αφού για χάρη του, τουλάχιστον, δεν βάζουμε νερό στο κρασί μας και να σταματήσουμε τη διχόνοια. Γι' αυτό οι νέοι μάς έχουν στρέψει την πλάτη τους κι' εμείς τάχαμ' δεν γνωρίζουμε την αιτία.

Ας μην έχουμε αυταπάτες αφού το βλέπουμε κάθε μέρα: Οι νέοι μας και την Ελλάδα αγαπούν και τον πολιτισμό της, όπως αγαπούν τους γονείς τους, τους παππούδες και τις γιαγιάδες, αλλά δεν θέλουν ούτε να ξέρουν την οργανωμένη παροικία.

Εμείς πρέπει ν' αλλάξουμε νοοτροπία γιατί αλίμονό μας αν άλλαζαν τα παιδιά μας...

***Πάντως, θα πρέπει να συγχαρώ τις δασκάλες των κοινοτικών σχολείων όχι μόνο για τα αποτελέσματα της σκληρής δουλειάς τους με την απόδοση των μαθητών τους, αλλά και για τον τρυφερό τρόπο και τη στοργή που τους δείχνουν. Να συγχαρώ ακόμη την πρόεδρο της Επιτροπής Παιδείας κα Πένυ Κώστα και την Συντονίστρια κα Αικατερίνη Βέτσικα για την επιτυχία της εκδήλωσης.

* Καλόο!

Δuo φίλοι συζητούν:

- Ρε Θανάση, εσύ πιστεύεις στη μετενσάρκωση;
- Τι είναι μετενσάρκωση;
- Να, αυτό που λένε ότι άμα πεθάνεις, ξαναγυ-

ρίζεις στη γη με άλλη μορφή, σαν ζώο ας πούμε ή σαν φυτό και κάτι τέτοια ...

- Δεν το ξέρω το θέμα ...

- Τότε, θα κάνουμε μια συμφωνία. Όποιος πεθάνει πρώτος, θα προσπαθήσει να επικοινωνήσει με τον άλλο και να του πει τι γίνεται εκεί πάνω, αν όλα αυτά είναι αλήθεια και αν ξαναγυρίζει κανείς εδώ κάτω με άλλη μορφή.

- Εντάξει φίλε, έτσι θα γίνει!

Μετά από χρόνια, πεθαίνει ο Θανάσης πρώτος και ο φίλος του περιμένει να δει αν θα είναι συνεπής στη συμφωνία τους κι αν θα επιδιώξει να επικοινωνήσει μαζί του. Μήνες μετά από τη κηδεία, όπως κοιμότανε στο κρεβάτι του ακούει κάποιον να τον φωνάζει με τρομερή φωνή...

- Ναι;

- Έλα φιλάρα, ο Θανάσης είμαι. Δεν επικοινωνησα μαζί σου τόσο καιρό γιατί είχα πάθει υπερκόπωση....

Ο άλλος ενθουσιάζεται που ακούει το φίλο του μετά από τόσο καιρό και αρχίζει να τον ρωτάει:

- Πώς περνάς ρε Θανασάρα, τι γίνεται εκεί πάνω;

- Ζωή και κότα φίλε μου... Ξυπνάω το πρωί, τρώω, μετά κάνω έρωτα, μετά ξανά τρώω, ξανά κάνω έρωτα... Αυτό γίνεται από το πρωί μέχρι το βράδυ! Όλο φαγητό και έρωτα είναι η ζωή μου...

- Βρε Θανάση μου πολύ ωραία είναι η ζωή στον παράδεισο.

- Ποιόν Παράδεισο ρε φίλε; Κόκορας σε ορνιθοτροφείο στα Μέγαρα είμαι!